קרשי

סקרשים ששחטן אבררום מועלין בהן ושחטן סקרשים שחטן מועלין

בררום וקיבל דמן בצפון בצפון וקיבל דמן בדרום שחט ביום וזרק בלילה בלילה וזרק ביום

או ששחפן חוץ לזמנו או וחוץ למקומו מועלין

בָהן יּכלל א״ר יֹהָושע כל שָהיהָ לה שעת היתר לכהנים, אין מועלין בה וכל שלא היה לה שעת

היתר לכהנים מועלין בה יאיזו היא שהיה לה

שעת היתר לכהנים שלנה ושנממאה ושיצאה

יואיזו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים

שנשחמה חוץ לומנה חוץ למקומה ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה: גמ' קתני קדשי קדשים ששחמן בדרום מועלין בהן פשימא משוְם

קרשחימתן בדרום אפיקינון מידי מעילה אצמריך סד"א הואיל יואמר עולא א"ר יוחנן

־קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה ה"ג ¤ קדשי קדשים לגבי דרום כמה דחנקינון דמי קמ"ל ז קדשים שמתו לא חזו כלל, אבל

דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים ₪ אבל ראוי הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צריכי

אי תנא שחמן בדרום וקיבל דמן בצפון הכא ח

ראית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הוא

אבל שחמן בצפון וקיבל דמן בדרום יו הואיל

וקיבל ₪ בדרום הוא נפיק מידי מעילה יואי תנא

תאי ה"א יממא זמן הקרבה הוא אבל ₪ שחטה בלילה וזרק ביום לילה לאו זמן הקרבה והאי דשחט בלילה ₪[אימא] דנפיק מידי מעילה ואי תגא שחטה בלילה ה"א הואיל וקבל דמה בִּיוָם

יהואיל יש ולאו זמן הקרבה הוא כמאן דחנקינון

דמי ולא אית בהו מעילה קמשמע לן חוץ לזמנו

וחוץ למקומו למאי חזו ההואיל ומרצין לפיגולין

אית בה מעילה אבל שחטן ביום וזרק דמן בלי

א א ב ג מיי' פ"ג מהל' מעילה הלכה א: ד [מיי' שם]: ב ה מיי' פי"ח מה ת מיי פי״ח מהלכות פסוה״מ הלכה טו:

שימה מקובצת אן לזמנו או חוץ אות ר׳ נמחק: כן משום דשחטינן , בדרום אות ת' נמחק: גמותן: גן קדשי קדשים לגבי דרום כמאן דחנקינן דמי וסד"א דלית (להו) [בהו] מעילה קמ"ל דמועלין בהן וכ"ת מאי שנא מקדשים שמתו לא דמי דקדשים שמחנו אינו לא דמי דקדשים שמחנו אינו ראוי כלל אבל שחטן בדרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים לקדשים קלי׳ מיהא . ראוי. וא״ת מ״מ בקדשי רארי, ואיית מיים בקרשי קדשים מיהא איירינן ולא שייך בהם דרום כלל וכי בשביל שהוא רארי לקדשים קלים יהיו מועלין מן התורה ואומר מהר"פ דאה"נ דכיון . שראוי לקדשים קלים א״כ שראוי לקדשים קלים א״כ יש לנו הכשר ומקרי פסולו בקדש כדמשמע בזבחים פרק חטאת העוף דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיון דאשכחנא לא יון ופון ואשכותא דאף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א"כ קדשי ה' קרינא בהו ואית בהו מעילה. תוס׳ רבינו פרץ: זן קדשים מ"א דקדשים: ס"א אבל ראוי לקדשים קלים. תימה וכי משום כך יהיו מועלין בהן מן התורה מ"מ דרום אינו ראוי (לקדשים) [לקדשי קדשים] ואמר מורי הר"פ י דכיון דראוי לקדשים קלים א״כ יש לו הכשר במקום אחר ואיקרי פסולו בקודש כרמשמע בפרק חטאת העוף רכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיוז דאשכחז עלה לא ירד וכיון דאשכוזן אף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א"כ קדשי ה" קרינא ביה (ואין) [ואית] בהו מעילה. תוס': ו] הכא הוא דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הואי אבל: זן הואיל וקבל דמן בדרום ון הואיל וקבל דמן בדרום אימא דנפיק מידי מעילה דקבלה מקרי טפי עבודה משחיטה. תוס' מהר"פ בגליון: זו וקבלה בדרום בגיון: זו וקבדה בדרום הוה נפיק מידי מעילה ואי תנא הני הוה אמינא: ען שחטה בלילה וזרק ביום דלילה לאו זמן הקרבה הוא אימא לית בהון מעילה ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום הר"א משום דוריקה ביום הואי אבל שחט ביום וורק בלילה הואיל וזריקה בלילה הואי כמאן דחנקינון דמי. גירסת ס״י וכך גריס רש"י: ין עי׳ בהשמטות בסוף המס׳: יוֹן הואיל. עי׳ תוס׳ מנחות ודף עט ע"ח׳: בסוף המסי: יהן הואיר. עיי תוס׳ מנחות (לף עט ע״ל): יכן עבודה בצפון דמקבלה: יגן אע"ג דמקבלה ואילך דהיינו: ידן ביום אלא זו וא"צ לומר זו: עון ההיינו נמי פיגול: עון כלל. גליון בדף ד' ע"ב רש"י מפרש משנה זו בגוונא אחרת.

(אא״ה כוונתו על

שקבלו פסולים שפי׳ בעלי

שקבלו פטולים שפי בעלי מומין עכ"ה): יון לכהנים אע"ג דשוב אות ו' נמחק:

אע"ג דשוב אות ו' נמחק: ית] מהם אין רשאין לאוכלן

קדשי קרשים. כגון חטאת ואשם ושלמי לבור שיש בהן מעילה עד שיהא בהן שעת היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה דעד שעת זריקה מיקרו קדשי ה' יש ובאימורים אף לאחר זריקה אבל בקדשים קלים אין בהן מעילה עד לאחר זריקה שאו הוברר חלק גבוה ואו יש מעילה באימוריהן: ששחשן בדרום. ודינן

לישחט בלפון כדחי׳ בפ׳ איזהו מקומן (זבחים דף מו.) מועלין בהן בגמרא מפרש מאי לדו רבותא וא"ת האי ששחטו בדרום היכי דמי אי דקבל בצפון הא למה לי תנינא בסמוך בסיפא ואי דקבל בדרום אם כן ברישא הוי ליה למיתני ששחטו בדרום וקבל בלפון יהו וכן שחטו בלפון וקבל בדרום דלא הוי רבותא כל כך כמו ששחטו בדרום וקבל בדרום דסדר משנחינו כך הוא ששונה אותו שיש בו חידוש יותר בסיפא כדעביד בגמ׳ לריכותא ולפי זה ששונה חידוש זה ברישה ה"כ תני זו וחין לריך לומר זו והדר תני לא זו אף זו ואין זו שיטת תנאים 0 כח דכולל ברישא שינוי מקום דדרום והדר מפרש כילד קתני כלומר כילד הוי שינוי מקום דדרום שאמרו כגון ששחטן בדרום וקבל דיו בלפון כו' אבל שחטן בדרום וקבל בדרום בהא לא מיירי מחני' ונראה לפום ריהטא דבכי ה"ג לית בהו מעילה יח מדלא מפרש להו במתניתין ויש טעם בדבר משום דשינה בהו כ"כ יש מיהו נראה למהר"ר פרץ שי' דאין זו סברא דהא בגמ' מפרש טעמא דמתניחין דמועלין בהן אע"ג דשינה ועשה בפסול משום לו דהוא ראוי לקדשים קלים וא"כ מה לי חד פסול מה לי חרי פסולי לכן נ"ל דהוא הדין בשחט וקבל בדרום דמועלין והא דלא תני במתניתין אע"ג לאן דהוא רבותא טפי כך דרך משנה ולפי ששונה כל אחד בפני עלמו לא חש לשנותם ביחד כדאשכחן בפ׳ הבא על יבמחו (יבמות דף נג:) דקחני הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד כו׳ ובגמרא תני אפילו שניהם לם ובמשנה שייריה אע"ג דהוי רבותא טפי משום דמסתמא כיון לגז דשמעת חדא לריעותא ה״ה נתרתי: שחשן בדרום וקבל דמן בצפון שחמן בצפון וקבל דמן בדרום. בגמ' מפרש ם [הא] דתנן קבל בדרום לרבותא דאע"ג דשינה בקבלה דעיקר עבודה היא מ"מ מועלין ששחט ביום וזרק בלילה שחט בלילה וזרק ביום כך הגירסא ברוב הספרים ונראה לר"י שהוא שיבוש להן דאית

איבעיא ליה למיתני אותו שהוא חידוש יותר בסיפא כמו גבי דרום אלא גרסינן איפכא שחט בלילה חרק ביום שחט ביום חרק בלילה דוריקה עיקר עבודה והויא חידוש יותר כששינה בוריקה דאיכא מעילה לה ולהכי שביק קבלה גבי לילה ונקט וריקה משום דאי אפשר ללמצם לוו שתהא שחיטה ממש בסוף הלילה והקבלה מיד ביום דקבלה ושחיטה תכופות זו לזו: מו בל שהיה לה שעת היתר לבהנים. פי שנעשית בוריקה אין מועלין דלא קרינא נהו קדשי ה׳: פשימא משום דשחמן בדרום אפקינון מידי מעידה. וא"ת לישני דהא קמ"ל דוריקה לא מהניא בהו לאפוקי מידי מעילה י"ל דהא פשיטא הוא כיון שהוריקה בפסול דלא מהניא ולא מידי לחן ועוד י"ל דלפי מה שפירש מורי ניחא שפיר ולקמיה אפרש בעזרת השם: קדשים שמתו יצאו מידי מעילה כו'. לכיון שהולכין לחיבוד לא איקרו קדשי ה': חוץ דומנו וחוץ דמקומו דמאי חזו. כלומר הוה ליה למימר דהוי כמאן דחנקינהו דלא חזו למידי

וקשה דמאי פריך 3 השתא לשו [כל הני דתני במתניתין] כיון דאיכא מ"ד אם עלו לא ירדו לא אמרינן כמאן דחנקינון כל שכן מו דניחא טפי

חוך

אפ״ה אין מועלין וכל שלא :יה כו׳ ואיזו הוא מי שהיה לה שעת היתר שלנה: יען הכושר קודם שלנה הס״ר: כן נמי דהוה מצי למתני ברישא תיבת דתני נמחק היה כר ואיתו הוא מי שהיה לה שעת היתר שינה: יעם הכושר קודם שינה המיד: 0 נמי דהוה מצי למתני ברישא חיכת דתו נמחק: 20 ברום הוא דהיא עיקר עבודה: מה"ד ה"ג משום כר 'הוא אבל שחט בלילה וזרק ביום דלילה לא מין רשים קלים הס"ד וה"ד ס"ד. לס מאי קמ"ל וא"ח: לסן בצפון ואח"כ שחטן בדרום וקבל דמן בדרום דהוי ליה לא זו אף זו דסדר המשנה כך הוא אבל השתא ששונה וקבל דמן בדרום והדר וקבל בצפון א"כ הוי זו ואין צ"ל זו ולא הוי שיטת המשנה. תוס' מהר"פ: לסן תנאים וי"ל דכולל: לסן וקבל דמן בצפון נצפון וקבל דמן בדרום אבל תיבת כרי נמחק: לסו מעילה והוי כמו דתנקינהו מדלא: לטן כל כך שחטה וקבלה עם וקבל המן בצפון בצפון וקבל דמן בדרום אבל חיבת כרי נמחק: פתן מעילה והוי כמו דחנקינהו מדרא: פען כל כך שחסה וקבדה ומיהו נראה: 0 משום דהוי ראו: 60 אע"ג דהוי רבותא טפי כך דרך המשנה: 00 שניהם שוגנין ובמשנה שייריה גליון כתוב בגליון הרא"ש כתב הר"פ הטפ שלא הביא במתימין שחט בדרום וקבל דמן בדרום ואמר חירוץ קושית התוסי מהא דלא תני ואין צריך לומר דהא דלא תני דרך המשנה בכך דלקימ נראה דלפי זה הכלל דקאמר רי יהושע במתניתין דכל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בו וכל שאין לו היתר מועלין בו לפי זה ניתא הכל וה"ק לא זו ששחט בדרום וקבל דמן בדרום דפשיטא דמועלין בו דיש בהן פסול גדול ואין בהן שעת היתר לכהנים אלא אפילו קבל בצפון דיש בהן קצת היתר יותר אפ"ה לא נפקי מגו מעילה ולא זו ה: אבל שחטן ביום וזרק בלילה ודרק ביום. דמקצת עבודה בליליא אימא כמאן דחנקינון דמי קמ"ל אומ לידר מהום בשוחש בצפון וקבל דמן בדרום דעיקר פסול צפון גבי שחיטה כתיב כדכתיב ושחט לידר להיונה וה"ה שחט בלילה וזרק בלילה ולא איצטריך למיתני אלא שחט ביום וזרק בלילה ולא איצטריך למיתני אלא שחט ביום וזרק בלילה ולא איצטריך למיתני אוחט בלילה וורק משיטא דעיקר עבודה עביד ביום אלא זו ואין צ"ל זו קתני: ואיטא דמטפי האי ואי תנא שחט בלילה וזרק מחט בלילה וורק משרט במציון למנון וחוץ למקומן. למאי חזו האמר הוי פיגול ולא חזו לא אפילו שחטה פיגול חשיבה כל כך שצריכה מרצין דעולם לא נקבע לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתירין שחט בלילה (זורק ביום) נמי דאימא פולל לומר כיון דהא שחיטה פיגול חשיבה כל כך שצריכה מרצין לענול לא נחשב ביום אלא הורצאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין לשמו מקומה בלילה (זורק ביום) נמי דאימא פולל לומר כיון דהא שחיטה בלילה (זורק ביום) נמי דאימא פולל לומר כיון לשמו מחשבת פיגול א יוור ביול לענין כרת עד שיקרבו כל מתירין לשמו מחשבת פיגול הורצה עד שיקרבו כל מתירין לשמו מחשבת פיגול א וורצה עד שיקרבו כל מתירין לשמו מחשבת פיגול האוא אינו פשוט כל כך והא אינו פשוט כל כך וורא אירו בצפון או להפך. מוו' הרא"ש וכן בתוס': (א) מריד, אול שול בבורה ווהו יכול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. תוס' הרא"ש וכן בתוס': (א) מריד, לשה בהרא שול בורות ולקבל בצפון או להפך. תוס' הרא"ש וכן בתוס': (א) מריד, לשת היר ביול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. תוס' הרא"ש וכן בתוס': (א) מריד, לשה ליש שנה במיר מהיר ביול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. תוס' הרא"ש וכן בתוס': (א) מריד, לשה ליש שנה בלילה דרום אפר ביול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. מהול דא"מ לא שינה בא שינה נמי איכא מעילה קודה ביול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. מהול דא שנה בא שינה נמי איכא מעילה קודה ביול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. מהול דא שנה בא שינה ביול שנה ביול שנה ביול שנה בא שנלין דאל"כ למה לי שנה בלא שינה בא אינו פשום היב היב אינה ביול שנה ביול הוציל העברה ביול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. מהול שנה ביול שנה ביום ביום ב שחטז בדרום דלית בהו היתר לכהנים אלא אפילו שחט בצפוז וקבל דמז בדרום דעיקר פסול צפוז גבי שחיטה כתיב כדכתיב ושחט

קדשי קושים ששחטן בדרום. אע"ג דדינן לישחט בלפון לא ילאו קושים שמומן כודום. מפיני דייקן פשמם כנפון כמי יכחד מקדושתן לגבי מעילה י שהנהנה מהן שוה פרוטה מעל. כילד שחטן וכוי דלא חימא שחטן בדרום וקיבל דמן בנפון דהא הוי עיקר עבודה ים דמקבלה ואילך מלות כהונה ומקבלה ואילך הוי בלפון אלא אפילו שחטן

> (כ) יגו דקבלה דהיינו עיקר עבודה היא בדרום שלא כדינן אפילו הכי מועלין בהן: וכן אם שחט ביום וזרה דמו בלילה. אע"ג דלילה לאו זמן הקרבה היא מועלין בהן: וכן אם שחע בלילה וורק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין בהן דהא זריקה דהיא עיקר עבודה הוות ביום יה חו ואין לריך לומר זו קתני: או ששחטן. בלפון ביום וחישב עליהן לאוכלן חוץ לומנן דהיינו שח פיגול ויש בו כרת: או חוץ למקומו. דהיינו פיגול ואיו בו כרת אפ"ה מועלין בהן. ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומו מחד קרא נפקי (זכחים דף כח.) מואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו וגו" דאיתקש חוץ למקומו לחוץ לומנו וקרי ליה פיגול אבל לא הוי פיגול גמור דליחייב עליה כרת: כלל טון אמר רבי יהושע כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים. יון ה) ושוב נפסלה מהם יחן: ש שלנה. הבשר לאחר זריקה או שנטמאת או שינאת חוץ לקלעים לאחר זריקה דאף על גב דהשתא אינה ראויה לכהנים הואיל והיתה לה שעת הכושר קודם יש שנפסלה: אין מועלין בה. דלא קרינא בה מקדשי ה' (ויקרא ה) הואיל וכבר הימה ראויה לכהנים: ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. י בטמאין מיירי ובקרבנות יחיד דלא הותרה בהן טומחה: וחיוו היה שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמחת. דהואיל ושחיטה וזריקה הוו כראוי דהיתה ראויה לכהנים אע"ג דשוב נפסלה בלינה או ביולא דהשתא לית בה היתר לכהנים אין מועלין בה: ואי זו היא שלא הימה לה כו' שנשחטה חוץ לומנה וכו'. וה"ה לכל הני דתנא ברישא שחטה בדרום או בלילה שלא היה להן שעת היתר לכהנים. והיינו טעמא דנקיט הני תרין דחוץ לזמנו וחוץ למקומו טפי מכל הני דתנא ברישא דמועלין בהן דהני תרי איתקוש אהדדי ומחד קרא נפקי במס' זבחים (דף כח.) מואם האכל יאכל וגו': ושקבלו פסולין יי. בעלי מומין וה"ה נמי (ג) כז דמני ברישא להח: בבו' כחו ס"ד המינה הוחיל והמר עולה. לקמן בפרק ולד חטחת (דף יב.)

קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה כדאיתא לקמן [20]: **כמאן דחנקינון דמו**. וליהוו כקדשים שמתו דילאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ל המ"ל דלא: קדשים שמחו וכו׳ אבל ראוי הוא לקדשים קלים. כדתנן באיזהו מקומן (זבחים דף נה.) קדשים קלים שחיטתן בכ"מ בעזרה: למה לי למיתני כל הני. דתני במתניתין דמועלין בהן ליתני חדא מינייהו ואע"ג דלא נעשית כמלותו מועלין בו וממילא ידענא דה"ה לכל הני: דקבלה בדרום כם היא. דהיא עיקר עבודה: משום דיממא זמן הקרבה הוא: ה"ג אבל שחע בלילה וזרק ביום (ד) ובלילה לאו זמן הקרבה הוא והאי דשחע בלילה אימא וכו': ואי פנא שחטה בלילה וכו' אבל שחט ביום וזרק בלילה. וה"ה אם שחט בלילה וזרק בלילה ^{מ)} דזריקה דעיקר עבודה היא הויא בלילה: אימא כמאן דחנקינון דמי קא משמע לן. דמועלין דלילה לאו מחוסר זמן הוא. והאי בעל הש"ס דייק ממתניתין ולא ס"ל דזו ואל"ל זו קתני (ה): חוץ לומנו וחוץ למקומו למאי חזו. כלומר כל הני חוץ דתני במתניתין בדין הוא דמועלין בהן דהאי דשחטן בדרום ראוי לקדשים קלים כדאמרינן לעיל ושחט בלילה (0 נמי או זרק בלילה דין הוא דמועלין בהן דלילה לאו מחוסר זמן הוא אלא שחט על מנת להקטיר

בלפון וקיבל דמן בדרום אף על גב

 ל) זבחים קב. [לקמן טו.],
 ב) [מנחות קב.], ג) [לקמן יב.
 טו.], ד) ואי תנא הני ל"ק,
 ל"ק, ו) ומי שנהנה כוי.
 ל"ק, ו) [ויקלא ז], ח) ושוב נפסלה מהם דאש"ג דהשחם אינה חלויה לנסנים כי החאיל וכבר היחה ראויה לכסנים כי החאיל הסשיד ואחש"ב ד"ה ואיזו היא שהיחה לה שעת היחר לכהנים שנטתאה או שילא הודיקה הו שנטתאה או שילא הודיקה דהואיל וקלעים לאחר זיריקה דהואיל והיחה ביר. צ"ק, עי וצד סוף הישוטה ביר. צ"ק, עי וצד סוף משוטה כל הד"ה אינם לפי משוטה כל הד"ה אינם לפי מדעות ביר עד רש"ק, כו ועד סוף נפסלה מהם דאע"ג דהשתא מדכן, י) ע" רש"ק, ל' חורקו מדכן, י) ע" רש"ק, ל' חורקו את דמה בעלי מומין וה"ה נמי טמאין ומיירי בקרבטת יחיד דלא הותרה בהן טומאה המ"ד. ל"ק, ל) [ממורה ל:], מסיד. "מין (((מודה כ:), מ) כ"א כיון דתני וריקה בצילה דוריקה מועלין וכר. צ"ק, ני וריל דכולל רש"ק. צ"ק, ש) נ"ק, או ו מחילת דבור המתחיל הוא. צ"ק, פ שנעשה המרחיל הוא. צ"ק, פ שנעשה אוריקה בהכשר אין כר. צ"ק, שורם ולילה כיון כר.

הגהות הב"ח

(A) במשנה מועלין נהן כיצד שחטן: (ג) רש"י ד"ה קדשי וכו' אע"ג דמקבלה ואילך היינו עיקר עבודה והוי, נדרום שלא: (ג) ד"ה והוי נדלוס שמל: (נ) ד"ה שקבלו וכו׳ וה״ה ממי הגך דמני ברישל הס״ד ומיבת להל ממקן: (ד) ד"ה משום וכו׳ דבלילה ללו ומן הקרבה היא והלו שחט: (פ) ד"ה לותל וכי ולה״ל וו (0) ד"ה סימח וכרי וחכ"ק זו קתני. נ"ב לכך היה גורס במתניתין רק בכא א' שחט ביום וזרק בלילה וק"ל: (1) ד"ה חוץ וכרי ושחט בלילה או זרק בלילה גמי דיו כום:

מוסף רש"י

ששחטן בדרום מועלין בהן. ולא אמרינן כמאן דחנקינון דמי והוי להו בחן: יכנו לונניים כננון דחנקינון דמי והוי להו כקדשים שמתו דיצאו מידי מעילה (זבחים קכ.). אין מועלין בה. דלא קדשי ה' הם ואע"ג דהשתא אין לה ס ישע ג זיים קין נה מעת היתל (מנחות קב.). קדשים שמתו יצאו מידי קו שים שכוונו יצאו כיידי מעילה. משום דכתיב קדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לקדשי זן טו.) דלא קדשי ה׳ נינהו דלא חזו לגבוה, וקדושת יחים וחי לים בהו באיו את הקדשים להאכילם לכלבים (לקמו יב.).

רבינו גרשום

קרשי קרשים ששחטן אע"ג בדרום. שדינן לישחט בצפון לא יצאו מקדושתן ומועלין בהן מי שנהנה מהן בשוה פרוטה ולא תימא כי שחטן בדרום וקבל דמו בצפון דהא עיקר עבודה בצפון הוי דמקבלה . ואילר מצות כהונה ומקבלה ואילן מצוות הותוחומקביה ואילך הוה צפון אלא אפילו שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום אע"ג דעיקר עבודה הויא בדרום שלא כדינן

הויא בדרום שלא כדינן
אפילו בהן: (ובין) (וכן) אם שחטן ביום בצפון וזרק דמן בלילה. אף על גב דלילה לאו זמן הקרבה מועלין בהן:
אפילו הכי מועלין בהן: (ובין) (וכן) אם שחטן ביום בצפון וזרק דמן בלילה. אף על גב דלילה וזרק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין דהא זרק ביום דהיינו עיקר עבודה. אלא זו ואין צ"ל זו קחני: או
ששחטן בצפון וחישב עליהן לאוכלן הוץ לזמנן. דהיינו פיגול דיש בו כרת: או חוץ למקומן. דהיינו נמי פיגול אלא פסול
הוא זאין בו כרת אפילו הכי מועלין בהו ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומן מחד קרא נפקי מואם האכל יאכל
מכשר ובח שלמיו ביום השלישי לא ירצה וגרי: כלל אמר רי יהושע כל שהיה לו שעת היתר לכתנים. אע"ב דשוב נפסלה שאין
רשאין לאוכלו אין מועלין בו: וכל שלא היה כו: ואיזו היא שהיה לה שעת היתר שלנה. לאחר זריקה או שנטמאת או שיצאת
חוץ לעזרה לאחר זריקה אע"ג דאינה ראויה לכתנים כיון דהוה ליה שעה היתר קודם שלנה אין מועלין בה דלאו קדשי
היך קרנא בהור זהא איחזו לכתנים: ואיזו היא שלא היה שעת היתר. שנשחט כרי ושקבלו פסולין וזרקו את דמן בטמאין מיירי
ובקרבות יחיד דלא הווא מייר בי נומאה: כדוץ אה אורל ורמע רעלא אמר ייותן קרשים שמחו יצאו מידי מעילה לקבן בפרק
ולד חטאת: כמאן דתנקינון דמי וליהוי כקדשים שמתו שיצאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין קדשים
בעזרה: אבל שחטן ביום וזרק כלילה וה"ה שחט בלילה וזרק ביום. דמקצת עבודה בליליא אימא כמאן דתנקינון דמי מולה ובדין הוא דל בעות ביו מורק בלילה ולא איצטריך למיתנא אלא שחט ביום נדרק בלילה ולא אצטריך למיתנא אלא שחט ביום נדרק בלילה ולא אצטריך למיתנא אלא שחט ביום נדרך בלילה ולא הצטריך למיתנא אלא שחט ביום נדרך בלילה ולא הצטריך למיתני הא בעזרה: אבל שחטן ביום זודק בלילה וה״ה שחט בלילה דודק ביום. דמקצת עבודה בליליה אימא כמאן דתקינון דמי קמ״ל -דמועלין דלילה לא יוסר זמן הוא ובדין הוא דלא איצטריך למיתנא אלא שחט ביום זודק בלילה ולא איצטריך למיתני אח דורק ביום דהוא פשיטא דעיקר עבודה עביד ביום אלא זו ואין צ״ל זו קתני: ואיכא דמטפי האי ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום כר: משום דדיקי מתני: שחטו חדץ לומנן וחוץ למקומן. למאי חזו האמר הוי פיגול ולא חזי לא אמורין לגבוה ולא בשר לכהנים ואמאי מועלין בה: הואיל ומרצין לפיגול כלומר כיון דהא שחיטה פיגול חשיבה כל כך שצריכה מרצין דלעולם לא נקבע פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתירין היינו מרצין כדאמרינן במסכת זבחים ואם האכל יאכל מבשר וגוי לא ירצה כהרצאת כשר דכתיב ונרצה לו לכפר כך הרצאת פיגול מה הרצאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין לשמו כך הרצאת פיגול לא נחשב פיגול לענין כרת עד שיקרבו כל מתירין לשום מחשבת פיגול. הילכך כיון דהא שחיטה צריכה מרצין אכתי לא יצאה